Súd:	Okresný súd Bratislava I
Spisová značka:	5C/112/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1113218680
Dátum vydania rozhodnutia:	30. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Katarína Škultétyová
ECLI:	ECLI:SK:OSBA1:2015:1113218680.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave v konaní pred samosudkyňou Mgr. Katarínou Škultétyovou, v právnej veci navrhovateľky: A.. F. H., bytom Z., K. XX, právne zastúpená JUDr. Pavlom Gráčikom, advokátom so sídlom Farská 40, Nitra proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody vo výške 33 579,83 Eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 200 000 Eur, takto

r o z h o d o l :

Odporkyňa je p o v i n n á zaplatiť navrhovateľke náhradu škody vo výške 1 1991,64 Eur spolu s 9,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1 991,64 Eur od 28.05.2012 do zaplatenia a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000 Eur a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšku súd návrh navrhovateľky z a m i e t a.

O trovách konania rozhodne súd v lehote 30 dní po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľka sa návrhom doručeným súdu dňa 29.05.2013 domáhala zaplatenia náhrady škody vzniknutej jej v podobe trov obhajoby vo výške 8 558,19 Eur a ušlého zisku vo výške 33 579,83 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 200 000 Eur, na tom skutkovom základe, že dňa 02.12.2002 bolo uznesením Krajského úradu justičnej polície, ČVS: KÚV-40/OVEK-02- Han (ďalej len "uznesenie o vznesení obvinenia") vznesené proti nej obvinenie zo spáchania trestného činu legalizácie príjmov z trestnej činnosti spolupáchateľstvom, podvodu, pomoci pri legalizácii príjmu z trestnej činnosti a prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody. V ten istý deň bola na príkaz (uznesenie 3Nt-v531-6/02 a 7/02) sudcu Okresného súdu Bratislava I vykonaná v dome navrhovateľky domová prehliadka a následne dňa 04.12.2002 bola vykonaná domová prehliadka v priestoroch ekonomickej kancelárie patriacej navrhovateľke. Dňa 02.12.2001 bola navrhovateľka v poobedných hodinách prevezená na KÚJP PZ v Bratislave, čím bola obmedzená jej osobná sloboda. V čase obmedzenia jej osobnej slobody pritom vykonávala výlučne sama starostlivosť o vtedy šesť ročného syna. Maloletý syn sa v čase príchodu policajtov na výkon domovej prehliadky nachádzal v dome a bol svedkom toho, ako sa po dome pohybujú príslušníci policajného zboru a "kukľáči". Syna potom zaviezla do materskej školy v sprievode polície, pričom navrhovateľka po jej zadržaní nevedela, kedy bude môcť pre syna do škôlky prísť a čo s ním v prípade je zatknutia bude, preto bola z celého diania na pokraji psychického zrútenia. Trestné konanie vedené proti navrhovateľke bolo vedené viac ako 9 rokov a napokon bolo ukončené uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Komárno č.k. Pv 1453/06-2018 zo dňa 14.12.2011, ktorým trestné stíhanie voči navrhovateľke zastavil. V súvislosti s trestným konaním mala vzniknúť navrhovateľke škoda v podobe zaplatených trov obhajoby za právne služby poskytnuté jej obhajcom JUDr. E. P., ktoré vyčíslila v sume 8 558,19 Eur a v podobe ušlého zisku vo výške 33 579,83 Eur, špecifikovaná v návrhu ako náhrada za odmenu, ktorú by navrhovateľka nebyť trestného stíhania získala za poskytovanie

služieb JUDr. U. Y., súdnej exekútorke a JUDr. E. F., notárke, ktoré byli jej stálymi klientkami. Ušlý zisk navrhovateľka vyčíslila v časti straty na odmene za poskytovanie služieb JUDr. U. Y. vo výške 13 515,60 Eur - priemerná mesačná odmena v sume 1 126,30 Eur x 12 mesiacov (JUDr. Y. ukončila činnosť k januáru 2004) a v časti straty na odmene za poskytovanie služieb JUDr. E. F. vo výške 11 503,04 Eur - priemerná mesačná odmena v sume 105,56 Eur x 109 mesiacov.
Ďalej mala navrhovateľke vzniknúť v súvislosti s trestným stíhaním nemajetková ujma na osobnostných právach, vyčíslená navrhovateľkou v sume 200 000 Eur, spôsobená nezákonným trestným stíhaním, ktoré vážne zasiahlo do osobnostných práv navrhovateľky, jej práva na občiansku česť. Keďže v čase pred vznesením obvinenia bola úspešnou podnikateľkou s ambíciami aj v politike. Tieto jej v súvislosti s trestným stíhaním mali byť "zahatené" na dobu celých deviatich rokov. V čase pred začatím trestného stíhania zastávala vedúce pozície R. pre Nitriansky kraj. Následne ako náhle to už bolo po zastavení trestného stíhania možné kandidovala vo voľbách v roku 2015 na 130. priečke za R. R.., z čoho je zrejmé, že nebyť trestného stíhania vedeného proti navrhovateľke bol veľký predpoklad, že by sa spoločensky podstatne viac realizovala a zastávala významnejšie funkcie. J. nej však v každom prípade musí byť zrejmé, že viac ako 9 ročným trestným stíhaním jej bolo veľmi vážne zasiahnuté aj do jej súkromného života. V tejto súvislosti poukázala na extrémne stresujúce zatknutie za asistencie "kukláčov", ako aj následne vedené trestné stíhanie jej osoby pre trestný čin, kde rozmedzie trestnej sadzby bolo 5 až 12 rokov, pričom 9 rokov musela žiť v psychickom strese z obáv, že by mohla byť odsúdená na vysoký trest.

Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ako podmienku pre uplatnenie nároku na súde, doručila navrhovateľka odporcovi dňa 27.11.2012, avšak bezúspešne.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 24.09.2014 žiadal návrh navrhovateľky ako nedôvodný zamietnuť. Namietal, že navrhovateľka v konaní nepreukázala reálnu úhradu trov obhajoby vyúčtovanú advokátom v sume 8 559,19 Eur (257 824 Sk), keď nepredložila zmluvu o poskytnutí právnej pomoci medzi navrhovateľkou a JUDr. P., riadnu faktúru ani doklad o úhrade predmetnej čiastky z dôvodu, ktorého nie je možné dospieť k záveru o úhrade trov obhajoby a vzniku škody. Poukázal na to, že tvrdenie navrhovateľky uvádzané v návrhu o tom, že nie je relevantné, že časť uplatnených trov obhajoby ešte neuhradila, nakoľko pre posúdenie skutočného zmenšenia majetku je rozhodujúce nielen samotné uhradenie záväzku, ale aj vznik takéhoto záväzku, nakoľko už samotným vznikom záväzku sa zmenšujú pasíva poškodeného, je v priamom rozpore s ustálenou judikatúrou v tejto oblasti tak, ako to vyplýva aj z rozhodnutia NS ČR sp. zn. 25Cd 2601/2010.
Odporca ďalej namietal nárok navrhovateľky uplatnený ako ušlý zisk z dôvodu, že navrhovateľka svoje tvrdenie, že dôvodom straty klientov bolo trestné stíhanie, nepreukázala a to aj preto, že súdu nepredložila žiadnu dohodu s označenými osobami o poskytovaní služieb v oblasti účtovníctva, z ktorej by vyplývalo, že by mohla dôvodne očakávať, že v predmetnom období by označeným osobám poskytovala účtovnícke služby a dosiahla označený zisk. Ušlý zisk totiž predstavuje stratu očakávaného výnosu. Odporca tiež uviedol, že navrhovateľka nebola vo výkone väzby, ktorá by jej reálne znemožňovala výkon živnostenskej činnosti. Samotné začatie a vedenie trestného stíhania neznamená automaticky prekážku pre výkon podnikateľskej činnosti. Údaj o trestnom stíhaní navrhovateľky nie je údajom evidovaným vo verejne prístupnej evidencii a ak sa, ako navrhovateľka tvrdí, informácie o trestnom stíhaní aj dostali do povedomia verejnosti, nestalo sa to konaním odporcu, na základe čoho mal odporca za to, že navrhovateľka nepreukázala príčinnú súvislosť medzi existenciou škody titulom ušlého zisku a nezákonným rozhodnutím.
Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu odporca namietal, že v režime zákona č. 58/1969 Zb. podľa ktorého sa nárok navrhovateľky posudzuje, nie je možné nemajetkovú ujmu priznať. Ak navrhovateľka poukazuje na článok 5 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv. Odporca sa bránil tým, že v danom prípade nešlo o väzobné stíhanie navrhovateľky, a preto uvedený článok aplikovať nemožno.

Súd vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním výsluchom navrhovateľky, výsluchom odporcu, prednesmi právneho zástupcu navrhovateľky, výsluchom svedkov U. F., J.. H. Y., K. H., E.. U. Y., K. V., E.. E. F., pripojeným vyšetrovacím spisom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach, ČVS: ORP-434/OEK-LV-2008, oboznámením s listinnými dokladmi založenými v spise, pričom prihliadol na ďalší obsah spisového materiálu a všetko, čo inak v konaní vyšlo najavo (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Súd teda vec prejednal v intenciách tvrdení uvádzanými navrhovateľkou v návrhu, ktorými odôvodňovala svoj žalobný návrh a vyjadrení a prednesov odporcu z hľadiska skutočností, ktoré považoval za nesporné. Zároveň súd poučil účastníkov konania podľa § 120 ods. 4

O.s.p. o povinnosti predložiť a označiť potrebné dôkazy, ktoré v konaní žiadajú vykonať a to písomne v predvolaní na pojednávanie.

Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním teda súd zhodnotil v rozsahu potrebnom pre posúdenie rozhodujúcich skutočností vzťahujúcich sa k podstate veci a vzhľadom na charakter sporového konania uzavrel, že nie je opodstatnené výnimočne nariaďovať ďalšie dokazovanie nad rámec návrhu účastníkov, nakoľko považoval skutkový stav za dostatočný pre posúdenie dôvodnosti žalobného návrhu, ďalšie dokazovanie by bolo nadbytočné a nepotrebné z hľadiska zistenia a posúdenia rozhodujúcich skutočností v prejednávanej veci.

V posudzovanej veci zo skutkových zistení bolo nesporne preukázané, že uznesením Krajského úradu justičnej polície zo dňa 02.12.2002, ČVS: KUV-40/OVEK-02-Han bolo voči navrhovateľke vznesené obvinenie podľa § 160 ods. 1 § 163 ods. 1 Trestného poriadku z trestných činov legalizácie príjmu z trestnej činnosti spolupáchateľstvom, podvodu, pomoci pri legalizácii príjmu z trestnej činnosti, prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody. Proti sťažnosti podala navrhovateľka dňa 04.12.2002 sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry Bratislava zo dňa 22.01.2003, č.k. 22Kv 38/02 zamietnutá. Napokon dňa 14.12.2011 prokurátor Okresnej prokuratúry Komárno vydal uznesenie, č. k. Pv 1453/06-218, ktorým bolo trestné stíhanie vedené proti navrhovateľke zastavené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.12.2011.

Z nesporných skutkových zistení ďalej vyplynulo, že navrhovateľka za vykonané úkony v trestnej veci, ako vyplýva z faktúry č. 188/2010 zo dňa 30.12.2010 (č.l. 97), zaplatila advokátovi E.. E. P. spolu vo výške 1 991,64 Eur, pričom zvyšná suma vyúčtovaná titulom právnych služieb vo výške 6 566,55 Eur navrhovateľkou doposiaľ ako sama zaplatená nebola.

Z vykonaného dokazovania výsluchom navrhovateľky, ako aj listinnými dôkazmi založenými do súdneho spisu navrhovateľom vyplynula tá skutočnosť, že navrhovateľka bola v čase vznesenia obvinenia živnostníčkou, vykonávala účtovnícku činnosť. V čase začatia trestného stíhania bola vydatá, s manželom však dlhodobo nežila a mala šesť ročného syna, o ktorého sa sama starala.

Podľa ustanovenia § 27 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Nakoľko škoda uplatnená v konaní navrhovateľkou mala vzniknúť v dôsledku rozhodnutia, vydaného pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z.z. (účinný od 1.7.2004) súd posúdil nárok na náhradu škody uplatnený titulom nezákonných rozhodnutí podľa zákona č. 58/1969 Zb.

Podľa § 1, ods. 1, veta prvá zákona č. 58/1969 Zb., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len "štátny orgán").

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený.

Podľa § 18 ods. 1, 2 zákona č. 58/1969 Zb., štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia.

Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 20 citovaného zákona, pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom.
Podľa § 21 citovaného zákona, strata na zárobku sa uhrádza, aj keď nejde o škodu na zdraví. Ustanovenia § 447 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí v týchto prípadoch obdobne.
Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody podľa tohto zákon sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, najneskôr sa toto právo premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

Podľa ods. 3, ak je potrebné nárok predbežne prerokovať na ústrednom orgáne (§ 9 ods. 1), premlčacia doba odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však po dobu šiestich mesiacov, neplynie.

Nakoľko uznesenie o vznesení obvinenia, od ktorého sa odvíja nárok na náhradu škody (ako aj vedenie samotného trestného konania voči navrhovateľke) bolo vydané v trestnom konaní (po vydaní uznesenia o začatí trestného stíhania, čím bolo začaté trestné konanie), pasívne vecne legitimovaným subjektom bol štát (Slovenská republika) v zastúpení ústredným orgánom, a to Ministerstvom spravodlivosti SR (§ 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb, čím je daná pasívna vecná legitimácia odporcu v spore.
Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, t.j. takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, ďalej existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Zodpovednosť štátu je (až na prípady hodné osobitného zreteľa) podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov, smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu (§ 3 zákona č. 58/1969 Zb.). Vznik tejto zodpovednosti ďalej predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti (§ 4 zákona č. 58/1969 Zb.).

V prejednávanej veci navrhovateľka svoj nárok na náhradu škody vyvodzovala z uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 02.12.2002, ktoré neúspešne napadla sťažnosťou a následne vedeného trestného konania voči nej, pričom výsledkom trestného konania bolo zastavenie trestného stíhania vedeného voči navrhovateľke. Toto uznesenie považovala navrhovateľka za nezákonné, lebo trestné stíhanie proti nej nemalo byť vôbec vedené, pretože napokon sa ukázalo ako nepochybné (ako vyplýva z uznesenia o zastavení konania), že sa nestali skutky, pre ktoré bolo trestné stíhanie vedené. Keďže uznesenie o vznesení obvinenia nebolo pre nezákonnosť zrušené podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona, bolo treba zaoberať sa otázkou, či zastavenie trestného stíhania môže mať z hľadiska ustanovenia § 4 citovaného zákona rovnaký význam ako jeho zrušenie pre nezákonnosť. Treba pritom vziať do úvahy, že po zastavení trestného stíhania neprichádza do úvahy podanie opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia, lebo z hľadiska trestného konania je to bezpredmetné. Záporná odpoveď na položenú otázku by nezodpovedala zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu obsiahnutej v zákone č. 58/1969 Zb. Tá sleduje, aby každá zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe bola odčinená. Záporná odpoveď by viedla k tomu, že fyzická osoba, proti ktorej bolo vznesené obvinenie by musela niesť materiálne dôsledky takéhoto rozhodnutia, aj keď sa ukázalo nesprávnym a trestné konanie skončilo tak, že na ňu treba hľadieť ako na nevinnú. So zreteľom na uvedené, bolo by namieste na položenú otázku odpovedať kladne, avšak iba za predpokladu, že to dovoľuje výklad ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Systematickým a logickým výkladom tohto zákonného ustanovenia a tiež jeho porovnaním s ustanoveniami § 5 a § 6 zákona č. 58/1969 Zb. treba vyvodiť, že zastavenie trestného stíhania má v zmysle ustanovenia § 4 citovaného zákona rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, ak k nemu došlo z určitých dôvodov a to v podstate preto, že predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený. Dôvody, pri ktorých zastavenie trestného stíhania z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu nemá rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, vyplýva z ustanovenia § 5 ods. 2 a § 6 ods. 3 citovaného zákona, ktoré (najmä z hľadiska systematického výkladu) treba použiť analogicky, lebo koncepcia a zmysel všetkých ustanovení

zákona by mali byť rovnaké. Tieto ustanovenia jednoznačne vymedzujú prípady, kedy poškodený nemá právo na náhradu škody, spôsobenej rozhodnutím o väzbe a o treste (ide o negatívne vymedzenie).

Z uvedeného vyplýva jednoznačný záver, že ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa ustanovení § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Uvedené právo nemá ten, kto si obvinenie zavinil sám a ten, kto bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, alebo že trestný čin bol amnestovaný.

Ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, fyzická osoba vynaložila náklady na trovy obhajoby, smerujúce k odstráneniu nežiaducich právnych dôsledkov na obvineného (žalobcu), štát zodpovedá za takto vzniknutú škodu podľa ustanovenia § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., a to bez ohľadu na skutočnosť, či v trestnom konaní bol obvinenému obhajca ustanovený alebo či si ho zvolil sám (§ 38 ods. 1 Trestného poriadku).

Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že navrhovateľke bola uznesením o vznesení obvinenia a následným trestným stíhaním spôsobená škoda, za ktorú podľa príslušných ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. nesie zodpovednosť odporca. Táto škoda bola navrhovateľke spôsobená v príčinnej súvislosti s vydaním predmetného uznesenia, ktorým bolo voči navrhovateľke začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti a ďalších súvisiacich trestných činov. Navrhovateľka včas požiadala odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku, avšak bez úspechu.

Podľa ustanovenia § 442 OZ uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Aj skutočná škoda, aj ušlý zisk je majetkovou ujmou, ktorá postihla poškodeného v dôsledku vzniku zodpovednosti za škodu, ktorú niekto iný spôsobil poškodenému. Skutočnou škodou treba rozumieť majetkovú ujmu, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného. Ide v podstate o rozdiel v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody na majetku. Tento rozdiel v hodnote majetku treba nahradiť peňažným plnením vo forme náhrady škody.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd priznal navrhovateľke náhradu škody vo výške 1 991,64 Eur, nakoľko bolo preukázané, že práve o túto sumu sa zmenšil jej majetok v súvislosti s vedením nezákonného trestného stíhania voči jej osobe, ktorú ako bolo preukázané, navrhovateľka aj skutočne právnemu zástupcovi zaplatila (č.l. 97). Súd sa v tejto súvislosti nestotožnil s námietkou odporcu spočívajúcou v tvrdení, že navrhovateľka nepreukázala príčinnú súvislosť medzi škodou vzniknutou zmenšením jej majetku v dôsledku zaplatenia trov obhajoby z dôvodu, že z faktúry vystavenej jej obhajcom nie je zrejmé, akého trestného konania sa týka, nakoľko z výpovede navrhovateľky ako aj z obsahu vyšetrovacieho spisu vyplynulo, čo napokon ani nebolo v konaní sporné, že voči navrhovateľke iné trestné konanie vedené nikdy nebolo a že v predmetnom trestnom konaní vystupoval JUDr. P. ako jej obhajca.

Súd však zamietol návrh navrhovateľky v časti prevyšujúcej priznanú sumu vo výške 1 991,64 Eur uplatnenú titulom trov obhajoby spolu vo výške 8 558,19 Eur, nakoľko zo samotných tvrdení navrhovateľky jednoznačne vyplynulo, že trovy obhajoby vo výške 6 566,55 Eur doposiaľ advokátovi zaplatené neboli, v súvislosti s čím súd prijal záver, že navrhovateľke doposiaľ škoda v uvedenej výške nevznikla, nakoľko ako vyplýva z ust. § 442 Občianskeho zákonníka, poškodenému sa uhrádza skutočná škoda, o ktorú sa zmenšil majetok poškodeného. Poukazujúc na citované znenie zákona a jeho gramatický výklad nemôže obstáť argumentácia navrhovateľky, resp. jej právneho zástupcu, že pre posúdenie skutočného zmenšenia majetku je rozhodujúce nielen samotné uhradenie záväzku, ale aj vznik takéhoto záväzku, nakoľko sa už samotným vznikom záväzku zmenšujú pasíva poškodeného. Súd sa v rámci rozhodovania o tejto otázke priklonil k názoru odporcu, že nárok navrhovateľky je v tejto časti uplatnený predčasne nakoľko jej škoda v uvedenej výške ešte nevznikla, k čomu konajúci súd dodáva, že z dôvodu nezaplatenia uvedenej sumy za právne služby tým, že nedošlo k faktickému zmenšeniu majetku poškodenej v zmysle už citovanej legálnej definície, nebolo možné v čase rozhodovania súdu, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci (§ 154 O.s.p.) ustáliť ani výšku tejto škody, keďže navrhovateľka nemusí pohľadávku obhajcu v celom rozsahu ani uznať, z čoho môžu vzniknúť ďalšie právne následky, ktoré v čase rozhodovania súdu nie je možné ustáliť, nehovoriac o tom, že od času splatnosti faktúry, t.j.

10.01.2011 už uplynula aj trojročná premlčacia lehota pre úspešné uplatnenie práva proti navrhovateľke v súdnom konaní.

Ďalšou podstatnou otázkou pre rozhodnutie o uplatnenom nároku bola otázka, či v súvislosti so zodpovednosťou štátu za škodu spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia (po tom čo bol spod obžaloby oslobodený) možno priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vyvolanej vo sfére osobnostných práv toho, voči komu bolo trestné stíhanie vedené.

Trestné stíhanie predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva i ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život, spoločenské postavenie a životný osud. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto je spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Medzi prípady "vadného" obmedzovania osobnej slobody patria aj prípady, v ktorých sú splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o vznesení obvinenia podľa zákona č. 58/1969 Zb. Tento záver vyplýva už len z toho, že zákon aj tieto prípady sankcionuje zodpovednosťou štátu za škodu, ktorá nastala v príčinnej súvislosti so vznesením obvinenia a trestným stíhaním (ukončeným zastavením konania).

V prejednávanej veci bol aplikovaný zákon č. 58/1969 Zb., ktorý výslovne náhradu nemajetkovej ujmy pri zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia neumožňuje. Z ustanovenia § 20 tohto zákona v spojení s § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka totiž vyplýva, že sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Všeobecne sa v právnej teórii a praxi považuje za škodu ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného. Skutočná škoda predstavuje takú ujmu, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Ušlý zisk je v podstate ušlým majetkovým prospechom a spočíva v nezväčšení majetku poškodeného, ktoré by bolo možné - nebyť škodnej udalosti - dôvodne očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí. Podľa ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcich náhradu škody sa nemateriálna ujma neodškodňuje s výnimkou, ktorou je odškodnenie bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia pri škode na zdraví. Napriek tomu, však na danú vec treba aplikovať aj príslušné články Ústavy SR o ľudských právach a základných slobodách, ktoré sú súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Všeobecné súdy v občianskom súdnom konaní sú totiž povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou podľa článku 11 Ústavy SR a sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje.

Podľa článku 1 Ústavy SR, Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa článku 17 ods. 2 Ústavy SR, nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa článku 46 ods. 3 Ústavy SR, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Pri výklade zákona č. 58/1969 Zb. tak, aby bol tento výklad jednotný a v súlade s Ústavou SR treba prijať záver, že pod pojmom náhrada škody treba rozumieť aj škodu vo forme nemajetkovej ujmy. Zákon č. 514/2003 Z.z. už tento pojem výslovne upravuje, pričom jeho cieľom je to isté, ako cieľom zákona č. 58/1969 Zb. a to odškodniť osoby za škodu, ktorá im vznikla nezákonným rozhodnutím prípadne nesprávnym úradným postupom orgánov štátnej moci. Keby sme nepripustili možnosť odškodnenia nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla nezákonným rozhodnutím orgánu štátu podľa zákona č. 58/1969 Zb., tak by poškodené osoby, ktorým škoda vznikla z tohto dôvodu pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z.z., boli oproti osobám, ktorým škoda vznikla z toho istého dôvodu avšak už za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. znevýhodnené a nedošlo by u nich k odškodneniu nemajetkovej ujmy, ktorá im preukázateľne vznikla

(denegatio justitie). To znamená, že napriek tomu, že Slovenská republika je demokratický a právny štát (čl. 1 Ústavy SR), tieto osoby by nemali k dispozícii žiadny účinný právny prostriedok nápravy a odškodnenia (vo forme nemajetkovej ujmy) za takúto ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu. Inak povedané nemôže v právnom štáte nastať situácia, kedy sa voči určitej osobe vedie deväť rokov trestné stíhanie a takáto osoba je vystavená neustálym procesným úkonom zo strany orgánov činných v trestnom konaní ako osoba podozrivá, obvinená z trestného činu, toto sa skončí zastavením trestného stíhania z dôvodu, že sa skutok nestal, pričom takejto osobe, napriek tomu, že bola po dobu deviatich rokov vystavená stresu, úzkosti a frustrácii nebude priznané odškodnenie nemajetkovej ujmy len z dôvodu, že túto zákona č. 58/1969 Zb. neupravoval. Uvedený záver súd zaujal aj z dôvodu, že inú formu nápravy a odškodnenia nemajetkovej ujmy v takomto prípade osobe nepriznáva ani aplikácia ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka ani aplikácia § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Citované ustanovenie totiž je založené na súkromnoprávnej báze, to znamená, že ochrany osobnosti sa možno domáhať len pri zásahu, ktorý bol uskutočnený v súkromnoprávnej rovine. To znamená, že štát aj tu môže byť subjektom zodpovednosti za zásah do ochrany osobnosti, avšak len za predpokladu, že konal ako subjekt súkromného práva, teda ako právnická osoba v súkromnoprávnom vzťahu. Pri výkone verejnej moci však orgány štátu konajú ako nadriadené subjekty (t.j. je tu vzťah nadriadenosti a podriadenosti) a to najmä v oblasti verejného práva (kam možno zaradiť aj odvetvie práva trestného). Je teda zrejmé, že osoba, proti ktorej sa vedie trestné stíhanie je povinná sa procesným úkonom orgánov činných v trestnom konaní podriadiť. Teda nejde o sféru občianskeho práva súkromného, preto aplikácia ustanovení § 11 a nasl. OZ nie je v danom prípade možná. Z rovnakých dôvodov nie je možná ani aplikácia § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že je daný právny nárok aj na náhradu nemajetkovej ujmy.

Ustanovenie § 1 zákona č. 58/1969 Zb. teda zakladá zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím o vznesení obvinenia. Subjektmi tejto zodpovednosti sú štát na jednej strane a na druhej strane ten, voči komu sa viedlo trestné stíhanie. Podmienkami tejto zodpovednosti sú rozhodnutie o vznesení obvinenia, škoda a príčinná súvislosť medzi nimi. Predpokladom zodpovednosti je skutočnosť, že voči tomu, voči komu sa viedlo trestné stíhanie, bolo trestné stíhanie zastavené, alebo bol oslobodený spod obžaloby. Právo na náhradu škody však nemá ten, kto bol oslobodený spod obžaloby alebo proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené iba preto, že nie je za trestný čin trestne zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, prípadne, že trestný čin bol amnestovaný. Nárok na odškodnenie sa priznáva, aj keď rozhodnutie o vznesení obvinenia bolo zákonné, ak bolo trestné stíhanie zastavené alebo bol obvinený oslobodený spod obžaloby.

Súd za účelom ustálenia otázky vzniku nároku na nemajetkovú ujmu v peniazoch vykonal výsluch navrhovateľky, výsluchy svedkov U. F., J.. H. Y. a K. H., ďalej súd prihliadol na celý obsah súdneho spisu a zvážil všetky skutočnosti v ňom uvedené v rozsahu potrebnom pre nesporné ustálenie skutkového stavu veci.

Navrhovateľka vo svojej výpovedi na pojednávaní zo dňa 29.09.2014 uviedla, že v čase pred vznesením obvinenia voči jej osobe bola bezúhonnou občiankou, podnikateľkou v oblasti poskytovania služieb vedením účtovníctva, mala v tom čase šesť ročné dieťa, o ktoré sa sama starala. Nebola nikdy trestaná. Bola politicky činná, bola predsedníčkou R. J.v v X.. Trestné stíhanie intenzívne prežívala, nakoľko najmä v čase jeho začatia mala veľké obavy o svojich blízkych. Bála sa toho, že v prípade jej zatknutia bude ohrozená možnosť výkonu starostlivosti o jej syna, ktorý mal v čase začatia trestného stíhania 6 rokov. Starala sa o neho sama, nakoľko s vtedajším manželom nežila v spoločnej domácnosti. Intenzívne a s obavami prežívala svoje zadržanie a domovú prehliadku, ktorej sa musela podrobiť a ktorá prebehla za prítomnosti jej syna, ktorého do škôlky v rozhodný deň (04.12.2002) odvážala v sprievode polície v policajnom aute. Nakoľko bola zadržaná do neskorých hodín zažívala strach ako zabezpečí prevzatie dieťaťa zo škôlky a bola strachu o to, či a kedy sa k nemu vráti. V tom čase došlo v dôsledku utrpeného zranenia jej otca k jeho úmrtiu, ktoré si kládla navrhovateľka za vinu a zo smrti otca ju vinili aj jej blízki - matka aj brat, s ktorým vzťahy týmto nadobro utrpeli. V dôsledku tejto situácie mala mať navrhovateľka psychické problémy, ich odborné riešenie, resp. diagnostikovanie však pred súdom lekárskym osvedčením nepreukázala, možno však vzhľadom na všetky preukázané skutočnosti dôvodiť, že navrhovateľka bola v súvislosti s trestným stíhaním trvajúcim deväť rokov vystavená väčšej psychickej záťaži. Negatívne prežívala navrhovateľka trestné stíhanie aj v súvislosti so svojou prácou, nakoľko sa cítila zodpovedná za nepríjemnosti, ktoré v súvislosti so spájaním s jej osobou vznikali aj

jej klientom. Uvádzala, čo potvrdili aj svedecké výpovede jej klientov JUDr. Y., JUDr. F. a svedka V., že trestné stíhanie vedené voči jej osobe malo negatívny dopad na jej podnikateľskú činnosť nakoľko klienti, ktorí o ňom vedeli v dôsledku toho, že jej zadržanie políciou videlo množstvo ľudí v jej okolí, sa obávali o ich dobré meno a preto spoluprácu s ňou ukončili, resp. ako uviedol svedok V. radšej nenadviazali. Následky trestného stíhania znáša vo svojom súkromnom živote vlastne doposiaľ, jej životný partner bol a je vystavovaný v súvislosti s jeho prácou vyšetrovateľa výčitkám, že žije so záujmovou osobou, za čo sa navrhovateľka trápi a z tohto dôvodu v minulosti rozmýšľala aj o rozchode s partnerom.

Z výsluchu svedkov U. F., matky navrhovateľky, K. H., syna navrhovateľky a J.. H. Y., partnera navrhovateľky súd zistil, akým spôsobom boli skutočnosti súvisiace s trestným stíhaním navrhovateľky vnímané v jej bezprostrednom okolí, či už v pracovnom alebo v okruhu blízkych osôb a priateľov. Z ich obsahu vyplynulo, že vzhľadom na priebeh začatia trestného stíhania, zásah policajnej jednotky v domácnosti navrhovateľky v čase, kedy bol v okolí jej domu veľký pohyb osôb, ako aj medializáciou prípadu bola udalosť okolím pozorne sledovaná. Rodina udalosti zle znášala, ako uviedla matka navrhovateľky rozvrátili sa vzťahy medzi navrhovateľkou a jej bratom, ktorý ju obviňoval zo smrti otca, čomu matka navrhovateľky podľahla a prestala sa na určitý čas s dcérou rozprávať. Ona vzťahy s dcérou obnovila, brat navrhovateľky sa s ňou doposiaľ nerozpráva. Celú situáciu negatívne prežíval aj syn navrhovateľky, za čo sa navrhovateľka veľmi trápila. Dôsledky trestného stíhania podľa ich tvrdení pretrvávajú doposiaľ, nakoľko je navrhovateľka doposiaľ s uvedeným trestným stíhaním spájaná.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Navrhovateľka v konaní poukázala na to, že bezpochyby išlo o citeľný neoprávnený zásah do jej práva na osobnú česť, ľudskú dôstojnosť, ktorý bol značnej intenzity a mal nepriaznivé dôsledky pre navrhovateľku, na jej postavenie v spoločnosti.

Pri určení miery akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby navrhovateľky v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom, či inom prostredí navrhovateľky. Túto mieru súd zisťoval dokazovaním a posúdil na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie. Súd mal za to, že sa dostatočne preukázala reakcia svedčiaca o znížení dôstojnosti a vážnosti navrhovateľky v spoločnosti v značnej miere, preto navrhovateľke priznal náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20 000 Eur, tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Podstatou priznania nemajetkovej ujmy je teda preukázanie zníženia spoločenského postavenia navrhovateľky, ktoré sa v posudzovanom prípade navonok prejavilo v pochybnostiach okolia o bezúhonnosti navrhovateľky, o jej cti a charaktere, v obave zo spolupráce.

Najdôležitejšou skutočnosťou pre rozhodovanie o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy je však to, že nie je možné ujmu vzniknutú navrhovateľke a s tým spojené prežitie traumatizujúcich, dôstojnosť znižujúcich negatívnych pocitov odstrániť už ničím, len priznaním nemajetkovej ujmy. Doposiaľ totiž navrhovateľke nikto neposkytol, ani len morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia sa. Preto súd považuje výšku priznanej nemajetkovej ujmy vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti za primeranú. Vo zvyšku súd nárok na nemajetkovú ujmu zamietol.

Závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje aj so zreteľom na jej intenzitu, rozsah a na jej ohlas, ako aj na dĺžku jej trvania. Deje sa tak s cieľom, aby pri určovaní konečnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci sudcovskej úvahy a v súlade s princípom spravodlivosti prihliadnuť k rozmanitým momentom, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo a tak bola v jednote naplnená požiadavka zabezpečujúca účinné primerané zadosťučinenie za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Ako už bolo uvedené, trestné stíhanie navrhovateľky predstavovalo svojím rozsahom a intenzitou značný zásah do jej osobnostných práv, ktorého negatívne následky pociťovala navrhovateľka intenzívne počas priebehu celého trestného stíhania a ktoré v malej miere pretrvávajú až dodnes.

Zníženie dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere nie je jediným prípadom, keď postihnutej fyzickej osobe možno priznať právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Podmienky pre vznik tohto práva sú splnené vo všetkých prípadoch neoprávnených zásahov do osobnostných práv (z dôvodu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho postupu orgánov štátu), kedy sa nejaví postačujúcim zadosťučinenie v inej forme (napr. ospravedlnenie sa a pod.). V danom prípade z vykonaného dokazovania je zrejmé, že navrhovateľke napriek tomu, že trestné stíhanie voči nej bolo zastavené sa doposiaľ nikto za zásah do jej osobnostných práv neoprávneným trestným stíhaním neospravedlnil, ani inak neodstránil následky tohto zásahu v takej miere, že by bolo možné zvažovať, že sa mu dostalo aspoň v minimálnom rozsahu primeraného zadosťučinenia. Za danej situácie jedinou možnosťou ako zmierniť následky neoprávneného zásahu odporcu do osobnostnej sféry navrhovateľky súd považoval priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. V tomto štádiu je už nepostačujúcim zadosťučinením len forma napr. písomného ospravedlnenia sa navrhovateľovi prípadne samotná konštatácia porušenia práva, keď zásah v čase jeho uskutočnenia bol takej intenzity a rozsahu, že výrazne negatívne ovplyvňoval česť a dôstojnosť navrhovateľky. Preto má súd za to, že v danom prípade sú splnené predpoklady pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch aj z dôvodu, že vzhľadom na doterajšiu absenciu akejkoľvek formy reparácie zo strany odporcu, sa vzhľadom na odstup času už nejaví za postačujúce poskytnutie iného zadosťučinenia.

Na základe takto vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci súd dospel k záveru, že navrhovateľke prináleží, nielen náhrada škody vo forme nákladov vynaložených v priamej príčinnej súvislosti s vedením trestného konania voči jej osobe, ale aj náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch ako spravodlivá a dostatočná forma zadosťučinenia, ktorú súd určil s prihliadnutím na intenzitu, rozsah, ohlas, ako aj na dĺžku trvania neoprávneného zásahu, nakoľko trestné stíhanie voči navrhovateľke bolo vedené deväť rokov a deväť rokov teda bola nútená prežívať obavy z budúcnosti a možných následkov trestného stíhania, ktoré sa ukázalo ako nedôvodné.

Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy sa súd riadil ustanovením § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého sa výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 určuje s prihliadnutím najmä na:
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov. ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Z uvedeného je zrejmé akou úvahou sa súd pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy spravoval, ktoré skutočnosti ustálené vykonaným dokazovaním vzal pri rozhodovaní do úvahy, keďže na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľka v konaní uniesla dôkazné bremeno a preukázala v konaní taký zásah do jej osobnostných práv navrhovateľa, ktorý mal dôsledok v znížení jeho dôstojnosti, resp. vážnosti v spoločnosti vzniknutý v dôsledku nezákonného rozhodnutia, v miere odôvodňujúcej oprávnenosť jej nároku vo výške, ktorú súd so zreteľom na všetky skutočnosti a okolnosti, ktoré vyšli v konaní najavo, posúdil ako adekvátnu následkom spôsobeným nezákonným rozhodnutím. Vo zvyšku uplatnenej nemajetkovej ujmy súd žalobný návrh ako nedôvodný zamietol, nakoľko mal za to, že výška nemajetkovej ujmy požadovaná navrhovateľkou v žalobnom návrhu vo výške 200 000 Eur je neprimeraná následkom, ktoré jej boli nezákonným rozhodnutím spôsobené.

Pokiaľ ide o nárok navrhovateľky na náhradu majetkovej škody uplatnenej spolu vo výške 33 579,83 Eur titulom ušlého zisku z dôvodu, že navrhovateľka prišla o odmenu, ktorú by nebyť trestného stíhania získala za poskytovanie služieb JUDr. U. Y., súdnej exekútorke a JUDr. E. F., notárke, ktoré boli jej stálymi klientkami, vyčísleným navrhovateľkou za poskytovanie služieb JUDr. U. Y. vo výške 13 515,60 Eur - priemerná mesačná odmena v sume 1 126,30 Eur x 12 mesiacov, nakoľko JUDr. Y. ukončila činnosť k januáru 2004 a za poskytovanie služieb JUDr. E. F. vo výške 11 503,04 Eur - priemerná mesačná odmena v sume 105,56 Eur x 109 mesiacov sa súd stotožnil s obranou odporcu, že v danom prípade nebola preukázaná príčinná súvislosť ako jeden z nevyhnutných predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody, nakoľko navrhovateľka svoje tvrdenie, že dôvodom straty klientov bolo trestné stíhanie nepreukázala, keď súdu nepredložila žiadnu dohodu s označenými osobami o poskytovaní služieb v oblasti účtovníctva, z ktorej by vyplývalo, že by mohla dôvodne očakávať, že v predmetnom období by označeným osobám poskytovala účtovnícke služby a dosiahla označený zisk, ani to akú výšku odmeny a za aké obdobie od nich navrhovateľka inkasovala. Ušlý zisk totiž predstavuje stratu očakávaného výnosu. Navrhovateľka naviac nebola vo výkone väzby, ktorá by jej reálne znemožňovala výkon

živnostenskej činnosti. Samotné začatie a vedenie trestného stíhania neznamená automaticky prekážku pre výkon podnikateľskej činnosti. Údaj o trestnom stíhaní navrhovateľky nie je údajom evidovaným vo verejne prístupnej evidencii, a ak sa, ako navrhovateľka tvrdí, informácie o trestnom stíhaní aj dostali do povedomia verejnosti nemožno jednoznačne ustáliť, že sa tak stalo výlučne postupom odporcu.
Z výsluchu svedkýň JUDr. U. Y. a JUDr. E. F. síce vyplynulo, že využívali na vedenie účtovníctva služby navrhovateľky a obe uviedli, že ukončiť spoluprácu s ňou sa rozhodli z dôvodu trestného stíhania navrhovateľky, avšak išlo o ich slobodné rozhodnutie, ktoré nie je v súlade s prezumpciou neviny, pritom obe svedkyne majú právnické vzdelanie a uvedeného princípu si preto museli byť vedomé. Súd preto nimi uvádzané dôvody vyhodnotil ako nedostatočné pre prijatie jednoznačného záveru o už uvedenej príčinnej súvislosti. Navyše obe svedkyne sú blízkymi dlhoročnými priateľkami navrhovateľky, resp. jej rodiny možno preto usúdiť aj ich snahu pomôcť navrhovateľke preukázať ňou tvrdené skutočnosti, čo znižuje dôkaznú silu ich svedeckej výpovede. Ďalším nemenej podstatným dôvodom pre zamietnutie nároku navrhovateľky na ušlý zisk je tá skutočnosť, že navrhovateľka nepreukázala akú odmenu za výkon svojej činnosti od dotknutých klientok poberala, ani aká časť z tejto odmeny bola po odpočítaní nákladov jej skutočným ziskom.

Sumarizujúc uvedené súd návrh navrhovateľky na náhradu ušlého zárobku z týchto dôvodov zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého môže súd o trovách konania rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ ide o zložitú vec, resp. je uplatnených viacero nárokov a tomu bolo v danom prípade.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia na Okresnom súde Bratislava I v Bratislave. Z odvolania má byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.
Zároveň v ňom treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.